

ne postoji izričit zakonski osnov ili saglasnost lica čiji podaci se obrađuju. Od ukupnog broja izjavljenih žalbi 1,4% se odnosi na ugrožavanje i zaštitu zdravlja ljudi, dok je protiv Ministarstva zdravlja podneto 171 zahtev i 14 žalbi.

4. ZABRANA DISKRIMINACIJE I POLOŽAJ MANJINA.

1. Zabrana diskriminacije.

Zabrana diskriminacije predviđena je u mnogim međunarodnim ugovorima koje je Srbija ratifikovala.

Ustav Srbije izričito garantuje jednakost svih pred Ustavom i zakonom, pravo svakog na jednaku zakonsku zaštitu bez diskriminacije i zabranjuje svaku neposrednu ili posrednu diskriminaciju po osnovu rase, pola, nacionalne pripadnosti, društvenog porekla, rođenja, veroispovesti, političkog ili drugog uverenja, imovnog stanja, kulture, jezika, starosti i psihičkog ili fizičkog invaliditeta, ali dodaje i po „bilo kom osnovu“ (čl. 21), što znači da Ustav ostavlja mogućnost zabrane diskriminacije i po osnovima koji nisu izričito navedeni. Bilo bi dobro da su dodati i seksualna orijentacija i bračni status.

Posebnim članom Ustava zajemčeno je pravo na ravnopravnost pred zakonom, jednaka zakonska zaštita pripadnika nacionalnih manjina i zabrana diskriminacije zasnovane na pripadnosti nacionalnoj manjini (čl. 76, st. 1 i 2).

Ustav predviđa mogućnost afirmativne akcije, u cilju postizanja jednakosti za grupe koje su dugo bile izložene diskriminaciji. Ne smatraju se diskriminacijom posebni propisi, kao ni mere privremenog karaktera koje mogu biti uvedene u ekonomskom, socijalnom, kulturnom i političkom životu, radi postizanja pune ravnopravnosti između pripadnika nacionalne manjine i građana koji pripadaju većini, ako su usmerene na uklanjanje izrazito nepovoljnih uslova života koji ih posebno pogađaju (čl. 76, st. 3). Ustav nije predvideo vremensko ograničenje za primenu afirmativnih mera, iako je ono neophodno jer predstavlja bitan kriterijum za ocenu proporcionalnosti ovih mera.

Zakon o zabrani diskriminacije usvojen je 2009. godine. On predstavlja opšti antidiskriminacioni zakon ali ostavlja prostora za posebno uređenje pojedinih oblasti gde se diskriminacija najčešće pojavljuje. Takav zakon postoji u oblasti zaštite prava osoba sa invaliditetom i u tom slučaju se primenjuju odredbe posebnog zakona.

Zakon je odredio opštu zabranu diskriminacije propisujući, u članu 4, načelo jednakosti. Predviđen je širok krug zabranjenih oblika diskriminacije. Pre svega, zabranjena je neposredna i posredna diskriminacija, nepoštovanje načela jednakih prava i obaveza, udruživanje radi vršenja diskriminacije, govor mržnje, uznemiravanje ili ponižavajuće postupanje. Zabranjeno je pozivanje na odgovornost zbog prijavljivanja diskriminacije (viktimizacija). Određeni su teški oblici kada je diskriminacija prisutna po više osnova, ponavlja se ili se kontinuirano dešava i slično. Posebni slučajevi diskriminacije navedeni su u Zakonu kako bi se osiguralo da se slučajevi u kojima se diskriminacija najčešće dešava prepoznaju i da se pruži zaštita.